

Dietari

L'art de convertir defectes en virtut

D. Sam Abrams

Antoni Vidal Ferrando acaba de fer la seva primera incursió en el camp de la memorialística amb la publicació d'un dietari. Ja havíem convertit en la poesia i la narrativa de l'autor una certa tendència cap a la memorialística. Però ara Vidal Ferrando s'endinsa directament en el terreny de la literatura del jo. El resultat és un llibre intel·ligent i bell que representa una contribució original a la tradició dietarisme català modern.

De fet, si mirem *Amors i laberints* amb cura i adonarem que Vidal Ferrando ha agafat els seus grans defectes de la dietarística actual i els ha convertit en virtuts per mitjà del seu art literari. En el panorama actual de la literatura catalana el gènere dietari palesa quatre grans defectes: un excés de present, una pèrdua d'espontaneïtat, una superabundància de vanitat i una estructuració massa mecànica i lineal.

Vidal Ferrando supera l'excés de present a través de combinar harmoniosament el passat, el present i el futur i, en molts moments, una determinada atemporalitat. En aquest sentit, es percep clarament com el llibre de Vidal Ferrando s'inclina cap a l'autobiografia, amb la voluntat d'evidenciar la coherència de tota una vida. El nostre autor sap perfectament que el present de la vida actual en la nostra societat té els seus límits, i en lloc d'insistir en la immediatesa i la quotidianitat fins a fatigar els lectors Vidal Ferrando ha preferit variar el temps buscant moments singulars que mereixin la nostra atenció. Per una altra banda, enriqueix el temps amb reflexions en profunditat sobre tres temes clau: la condició humana, la societat i l'art.

Massa sovint els dietaristes actuals tenen una conspícua falta d'espontaneïtat perquè escriuen massa de cara a la galeria i cauen en el preciosisme estètic. Aquest no és pas el cas de Vidal Ferrando. *Amors i laberints* és un llibre profundament literari amb una barreja parcial de gèneres diferents (poemes en prosa, assaig, narrativa...) que sempre es manté fresc, immediat, autèntic i llegidor. Vidal Ferrando aconsegueix una cosa molt difícil: fer un text que sembli espontani i poc premeditat quan, en realitat, és altament artitzat.

Vidal Ferrando també ha esquivat el parany de l'egolatria per diverses vies. L'autor relativitza la seva presència en el text a partir de recursos ben variats com ara la biografia intel·lectual, les memòries retratisme, la impersonalitat, les imitacions... Ens presenta una obra que es dreça sobre un punt de tensió entre l'individualisme i l'alteritat. I aquesta tensió enriqueix tot el llibre amb un sentit de complexitat pluralitat.

I finalment, Vidal Ferrando evita una obra massiva i lineal a partir d'una estructuració ben original del llibre en 46 seccions o capítols subdividits en textos de llargària diversa que en 30 ocasions acaben destil·lant en autèntics poemes en prosa, a la manera gairebé oriental del *haibun* japonès. *

La Moràvia

Autor:

Julià Guillamon

Editorial:

Galaxia Gutenberg
Barcelona, 2011

Pàgines: 175

Preu: 18,50 euros

Julià

Guillamon

presenta una
novel·la
postindustrial

JUANMA RAMOS

Amors i laberints

Autor: **Antoni Vidal Ferrando**

Editorial: **Ensiola**

Palma, 2010

Pàgines: **208**

Preu: **17 euros**

Tot és possible

Autor: **Antoni Pladevall**

Editorial: **Columna**

Barcelona, 2011

Pàgines: **214**

Preu: **19 euros**

Antoni Pladevall
novel·la
les consultes

GABRIEL MASSANA

El millor del llibre es troba en la precisió narrativa dels records dels objectes més banals

d'estand de fira d'exposicions, ple de reclams i d'andròmines de plàstic, de làmines i de fòrmiques de colors. Barreiros fa com el dandi decadent Des Esseintes de la novel·la *A repèl*, de J.K.

Huysmanns, aquell que fins i tot incrustava pedres precioses a la closca de la seva tortuga, però en el seu cas es construeix una mena de decorat fet de peces de rebuig, objectes inservibles i materials reaprofitats, com si fossin relíquies, però tot trobat en botigues en liquidació. Davant d'un món que ho engoleix tot de manera frenètica, Barreiros es demana, convencionalment, com es pot assegurar que "la nostra vida no es converteix també, abans d'hora, en una desferra".

El millor del llibre de Guillamon es troba en la precisió narrativa dels records dels objectes més banals que Barreiros guarda en secret (un bitllet d'autobús, papers de xocolatines), o dels personatges quotidians avui desapareguts de la vida de barri: un mecànic de bicicletes, la vaqueria, el sabater i les seves freses, el matalasser i els colors de la seva façana, el drapaire que apilava diaris, tots els vells oficis ja extingits. I, sobretot, perdudes les il·lusions i la joventut, en les tímides evocacions de la mare modista i l'enfrontament amb el pare, els únics moments on la fredor i l'estatisme haurien pogut fer ressorgir la possibilitat d'una vida incomparable que Barreiros sembla anhelar fins a cansar-se. *

tatge o en les unitats de pintura. Arribarà un dia, pensa Barreiros, que no quedaran tallers a dins de les grans ciutats, i ja només s'hi construiran cases. I per això decideix dignificar tot un món passat i es pregunta com establir-hi una relació afectiva. Barreiros veu en les fregidores d'oli brut i les espremedores de taronges dels restaurants la demostració dels beneficis de la "mecanització integral" i s'exalta amb tota mena de teories sobre el progrés mecànic. Decideix anar a viure en un pis on als seus soterranis hi havia hagut la fàbrica de cerveza Moritz i aixecar-hi el "pavelló del món", com Bouvard i Pécuchet. En efecte, viu dins d'una mena

